

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XVI. De excessu cultus vestimentorum contra paupertatis religiosæ
decentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT XVI.

De Excessu cultus vestimentorum, contra paupertatis religioſe decentiam.

Q. 1. An Religioſum ſive Ordinis Mendicantium, ſive non mendicantium deceat, & ornet veſtimentorum vilitas.

R. affirm. Proinde decenſeſt portare habitum vilem (niſi aliud Regula, vel Conſtitutiones aliqujus Ordinis exigant, v. g. pro renata, portare nitidiorẽ habitum, dum foras eundum, prout in Regula *S. Benedicti*.) Ex hujus Regula patet reſponſionis veritas: nam c. 55. ita habet: *De quarum rerum omnium colore, aut groſſitudine non cauſentur Monachi; ſed quales inveniri poſſunt in Provincia, qua habitant, aut quod vilius comparari poteſt. h. i.* (Regulæ *S. Benedicti* hoc teſtimonium approbationis dat *S. Papa Gregorius Magnus*, quod ſit ſermone luculenta, & diſcretione præcipua. h. i.) Et *S. P. Franciſcus* in Regula c. 2. *Fratres omnes veſtimentis vilibus induantur* &c.

R. 2. Ut veſtes Religioſorum non degenerent à religioſa paupertate; de iis ita ſcribit *Bloſius* in *Spec. Monach.* pag 851. *In veſtitu, & in vietu ſobrius eſto. Quidquid monaſtica ſimplicitati contrarium eſt, id prorsus rejice, conſpue, & deteſtare. Neque vaniſſimos quosdam infeliciffimosque Fratres imitatu fueris, quos ſui ſtatus pudet, & ſuæ iniquitatis non pudet. Si quando egredi, vel ad*

con-

conspectum secularium venire debuerint, videas
 eos ad inepta curiosaque prouere: tales & tales ve-
 stes, sic & aptatas tunicas induere velle. Amictum
 cum regulari mandato, & Patrum ordinationi-
 bus convenientem gestare erubescunt. Dumque
 non ut humiles Monachi, sed ut delicati, venustique
 aulici prodeunt prodigioso spectaculo prudentes qui-
 dem homines ad mœrorem & indignationem, Dia-
 bolum verò ad risum & cachinnos provocant; evi-
 denter hac absurditate declarantes, quales intus
 sint, nempe superbi, molles, & vana gloria pleni. O
 Monachos à vera religione nimis alienos! ô Mona-
 chos! ô Monachos! ô Monachos demoniacos! hoc ci-
 ne est, quod Deo promiserunt, quando per sacra-
 tissimum votum paupertatis, mundo, omnibusque
 ejus pompis & vanitatibus solemniter renuntiave-
 runt? hoc cine est, quod Rex regum verbo docuit?
 hoc cine est, quod exemplo monstravit, quando
 panniculis vilibus praesepe habuit pro cunabulis?
 quando item veste alba, & chlamyde purpurea in
 opprobrium vestitus fuit? hoc cine est sequi JE-
 SUM? hoc cine est inherere vestigiis JESU? O con-
 fusionem intolerabilem! ô insaniam extremam! hæc
 ibi. Interim paupertas religiosa habet suos gradus
 latitudinis, intra quos plus licet in una Religione,
 quàm in altera; item ubi est laxior, quàm ubi
 permansit in rigore. Et ita docet H. Casal. Cum
 quo stat, quòd plurimum laudandus sit Religio-
 sus ille, qui in paschate utitur eadem veste, quæ
 in parasceve. Attamen vestes internæ si sint mu-
 tatorie, decent Religiosum quemlibet. Et hæc
 non vanitas sed pia singularitas, & sancta curio-
 sitas est.

Q. 2. Qualiter carpendi sint Religiosi, in vestitium cultu paupertatem negligentes, vel superabientes.

R. 1. Vehementi animadversione contra eos invehitur *Laurent. Peyr.* Tom. 1. q. 2. c. 3. ante finem, dum sic eos adoritur. Videbis quandoque Religiosos (ad Minimos loquor) gestantes habitus nitidos, tinctos, subpraloplicatos, ex panno magni pretii, seipsos aspicientes, à planta pedis ad verticem capitis, oculos semper gyrantes, Gregyantes, gaudentes ab aliis videri, passis gravi incedentes, & inde se graves & magnum quid esse existimantes. O vanitas vanitatum! ô vanitas intolerabilis! ô Religionis dedecus! ô Religiosorum improprium! ô detestabilis insania! hoc cine est, Minime, quod te docuit S. P. Franciscus? hoc cine est, quod tibi mandatur in Regula, ut ex panno vili & abjecto absque tinctura contexto vestiaris? Hac fides, quam dedisti in professione, te Regulam servaturum? O infidelis homo! hoc pacto servas promissa? an nescis fidem esse dictorum factorumque constantiam, & veritatem? sed scito, quod frangenti fidem fides non servabitur. Pergit:

Heu! heu! Minime, considera nomen tuum: vide Fundatorem tuum: aspice habitum tuum: & cognosces, omnia tibi humilitatem protestari. Quid minus Minimo? & tu in Minimo videri vis maximus? quid humilius humillimo Fundatore tuo? & tu per viam superbiae eum vis insequi? quid terra, ex cuius colore habitum gestas infimius? & tu sublimior omnibus vis apparere? -- Heu! heu! Frater mi, considera statum tuum; vide Religionem tuam:

tuam:

tuam: aspice Institutorem tuum: sciasque, non esse ornamentum virile concinnitatem. Et nota illud Eccl. 19. amictus corporis, & risus dentium, & ingressus hominis enuntiant de illo. Et S. Bonav. in Spec: dilcipl. 1. p. c. 8. ait: Mollia vestimenta animi mollietatem indicant; nam molles mollia querunt.

Una tibi cella sit, eaque simplicitatem oleat religiosam. -- Convincitur Deum non amare, qui amat ea, quae ipsum scit velle odisse. Linque, linque Frater mi haec Idolatua NB. linque superflua, esto necessariis contentus, quibus devoti, & observantes tui Ordinis utuntur. Hucusque doctrinaliter praecit. Author.

Respondet 2. S. Bern, in apolog. contra Guilielm. queritur ad induendum non quod utilius sed quod subtilius invenitur, non quod repellat frigus, sed quod superbire compellat: non denique, juxta Regulam, quod vilis comparari potest, sed quod venustius immo vanius ostentari. Heu me miserum qualemcumque Monachum, cur adhuc vivo videre ad id devenisse Ordinem nostrum? &c.

Q. 3. An, & quando Religiosus habens superflua excusetur à peccato; NB. Sequens responsio remittitur ad lectoris pii iudicium.

Respondet 1. Laur. Peyr. Tom. 1. de subdito q. 2. c. 2. §. 1. ubi ex Sanchez in Decalogum à se citato inquit ita: Colligitur 10. qualiter Religiosi habentes amplissimos redditus possint hac superfluitatis culpa liberari. Primò enim possunt liberari, quòd ratione dignitatis personæ, pluribus egeant. Vel secundò, quando Regula posset dici relaxata

relaxata

relaxata (sed an licite) & paupertas eo modo intellecta, prævaluissetq; jam consuetudo. Vel *tertiò*, quia pars illorū reddituum ab ipsis expenditur in bonū Conventus, vel in pias operas. Vel tandem, quia Religiosus ille multa sua industria comparavit: unde æquum est, ut illi plura concedantur. *hac ille.*

Respondet idem secundo, l. c. §. 9. Nec similiter putarem peccare mortaliter Religiosum, qui haberet multa superflua non quoad Statum Religiosum, sed quoad personam propriam de licentia Prælati, paratus ad illius nutum omnia relinquere, v. g. si haberet tres habitus, cum duo sint satis; decem Camisias, cum 4. aut 5. essent illi sufficientes &c. præsertim si consumtis necessariis, non haberet, unde de aliis sibi provideret. NB. Quod tamen etiam est limitandum, nisi alii, aut aliquis aliorum Religiosorum necessariò aliqua istarum rerum indigerent; nam tunc teneretur confratri suo de his, quæ sibi superflua sunt, providere. Attendenda tamen in his semper est qualitas personæ, & religionis usus. *Hac ille.*

Respondet idē tertio § sequitur secundo. Quòd religiosus de licentia Prælati utens rebus Monasterii ita abundanter, ut alii ea de causa egeant, graviter peccat; quia fit aliis injuria, cum bona communitalis pro indigentibus communia sint. Et tantus potest esse excessus, & luxus, ut culpa sit mortalis tam in dispensato, quàm in dispensante. Congruum enim non est, ut alius esuriat, alius ebrius sit (*ut ait Apostolus*) sed tenetur Prælatus fideliter & rationabiliter dispensare. *hac ille.*

Q. 40

Q. 4. Quænam destruant Religionem. R. ex Gulielmo in summa virtutum & vit. Tom. 2. §. ante penult. Tria sunt, quæ solent Religionem destruere. 1. preceptorum nimietas. 2. particularium singularitas. 3. amor temporalium. Ecce singularitas, & amor temporalium, quæ ex peculiis. h. i.

*Q. 5. An vivere sine proprio sit vivere in paupertate. R. affirm. pro casu, in quo aliquis sponte elegit sine proprio esse in re & in spe (aliqui etiam multi pauperes ex fortunæ invidia nil habent proprium.) In hoc sensu locutus fuit Urbanus I. in epist. de paupertate, dum inquit: *Quicumque vestrum vitam communem suscepit, & vovit se nihil proprium habere, videat, ne pollicitationem suam irritam faciat.* h. i. Et in nostra Regula dicitur in c. 1. *Regula Fratrum Minorum hæc est, scil. Domini nostri Jesu Christi sanctum Evangelium observare, vivendo in obedientia, sine proprio, & in castitate.* h. i.*

CAP. XVII.

De Religiosa Paupertatis alphabeto.

Q. 1. Quid sit alphabetum encomiorum paupertatis Religiosæ.

R. Ex Laurent. Peyrinis, quòd sequens plurima ejus encomia per ordinem literarum alphabeticum complectitur.

Sancta Paupertas est

Angelis, & hominibus venerabilis. Kempis de 3. tabernac. c. 1. n. 14.

Basis